

La Bisbal multipistes

JOSEP PUJOL I COLL

El que uniria aquesta fornada recent de compactes seria la seva *bisbalitat*, si no fos que és un ingredient que cal deduir de fonts informades, i no tant dels respectius MySpace o dels improbables paral·lelismes estilístics. Hi ha una escena bisbalenca, perquè aquests grups poden tocar als mateixos empostissats empordanesos i fins i tot col·laborar entre ells, però no hi ha un únic so *made in la Bisbal*, diguem-ho d'entrada. Gironins, periodistes i sobretot periodistes gironins hi anem insistent, però fa l'efecte que, a ells, ser de la Bisbal tant els està bé com mal.

Amb el saxofonista Genís Bou al capdavant, el grup The Gramophone Allstars presenta un primer disc que, per agradar, fa gala del seu eclecticisme en *covers* i estàndards de jazz. De les dotze peces, instrumentals en la seva majoria, només quatre són pròpies; la resta és una margarida de jazz, ska, soul, reggae i altres. Potser els ajudarà a desfullar-la el seu espectacle *Side B*, basat en la seva bona disposició a col·laborar i experimentar amb altres artistes, formats i posades en escena i que, si l'enamorament arriba, podria donar sentit i direcció a la seva potent secció de vent.

Menys enquadrable és el disc del grup que encapçala Sisú Coromina, Tarannà, una samfaina musical d'un espectre que fa feredat: des de suaus i no tan suaus temes jazzístics fins a un coral punk que és una versió d'una cançó de La Polla Records (*Podredumbre*), de costat amb la *Gnossienne núm. 3* de Satie, sense ironia que valgui, que tanca el disc. El devesall de creativitat i sentit d'aventura es troba pista a pista, en la concepció, l'edició i masterització del compacte, tot d'estètica força *brutista*. Des que el segell Bankrobber se l'ha pres seriosament, *Senyals de vida* ha passat de ser només un present digital per a amics a la possibilitat intrèpida de ser una realitat dalt d'un escenari.

La promoció de peces experimentals que empenya Bankrobber deu ser possible perquè Mazoni ha fet l'aposta d'anar a totes en el seu *Eufòria 5 – Esperança 0*, un ambiciós disc que podria haver estat embolicat perfectament a Tòquio però que resulta que s'ha mesclat a Corçà, i que surt també en vinil del fi.

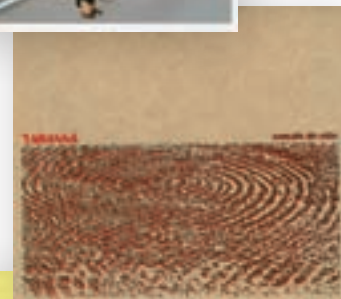
Si per les músiques, enriquides per l'electricitat en totes les seves formes –des del *hardcore* més *post* fins al *theremin* més *pre*–, es veu com la ciutat els prova, per les lletres, plenes de nihilisme global i esplín urbanita, a aquests xicots algú els hauria de prescriure el retorn al seu Born.

Potser hi serien més feliços, però, tal com escriu Jaume Pla Mazoni, «no n'hi ha prou, amb la felicitat: exigim eufòria». Exigim *Eufòria*, i *Apocalipsi now*, i *Caputxeta*, i *Ei, que surt el sol*, algunes de les noves cançons que el pencaire Mazoni descarregarà brutalment a les places on li deixin fer-ho.

MAZONI

Eufòria 5 – Esperança 0

TARANNÀ

Senyals de vida

**THE GRAMPHONE
ALLSTARS**

Just delightin'...
Silver Bullets, 2008

EDUARD PUIG I VAYREDA

La vinya i el vi

Quaderns de la Revista de Girona.
Girona, 2008.
96 pàgines.

Un llibre que vol ser un petit resum del conreu de la vinya i la producció de vi a les comarques gironines al llarg dels darrers 2.500 anys. Eduard Puig i Vayreda (Figueres, 1942) és llicenciat en enologia i enginyer tècnic en indústries agroalimentàries.

ROSA FONT

Des de l'arrel

Editorial Proa.
Barcelona, 2009.
105 pàgines.

Obra guanyadora del Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2008. L'autora (Sant Pere Pescador, 1957) fa amb aquest poemari un pas més cap a la concisió i la síntesi. "Em proposo dir una sensació amb el màxim d'efectivitat i senzillesa", explica Font.